

ĐÀ LẠT, THỜI CẶP SÁCH

Nguyễn Thị Ngọc Dung (Vancouver)

Tôi xa Đà Lạt khi vừa học xong lớp 10C tại trường Bùi Thị Xuân đi theo gia đình về Nha Trang... Đúng vào lúc tôi đang “yêu” Đà Lạt. Đúng vào lúc tôi bắt đầu biết “mơ mộng”, mặc dù lúc ấy chắc là một nỗi sinh “ngây ngô”. Thỉnh thoảng tôi cảm thấy mình ngây ngô lắm, so với những bạn cùng lớp, cùng lứa tuổi. (Nhưng đã sao nào... Vì “Thuở ấy nào tôi có hiểu gì” ngoài chuyện ăn học và sống yên ổn dưới mái gia đình, với bố mẹ, anh em). Và, chắc nguyên nhân sinh hoạt trong gia đình đã làm tôi “bẽn lẽn”. Hàng ngày, cặp sách đến trường, lo chuyện bài vở. Về nhà, ngoài chuyện học bài làm bài, tôi còn “công tác” trông em- đưa em út còn nhỏ - đi mua đồ ăn, và chăm sóc.

Phân phôi

Hồi tôi học lớp đầu tiên tại trường Bùi Thị Xuân cũng là năm mà tôi mua tiệm. Tên tiệm là Yên Sơn, vừa bán gạo một bên, vừa bán trà Bèo Lạc và chè hoa lan nữa, một bên. Tôi còn nhớ tiệm nằm ở khu Hoà Bình, trước cửa chợ Hoà Bình, cũng như tiệm bánh mì cũng tên là “Hoà Bình” cũng vừa mở cửa. Theo mẹ tôi nói thì đưa đi tìm này rồi thu tiền cho các bà đi chợ xong ghé vào mua gạo và mua các món. Lý do mua tiệm tôi mua tiệm rất tình cờ. Đó là nhân một chuyến đi chơi Phan Thiết thăm bà bác ruột của tôi, mà tôi gặp một nhà sản xuất nước mắm Vạn Hạnh, rồi tôi đi tìm bạn gái.

Bà con Vạn Hạnh hồi ấy dĩ nhiên là còn trẻ, chăm sóc mẹ tôi, khoanh vùng bạn bè; và chắc chắn là trẻ hơn chúng tôi bây giờ, nên chắc còn có óc kinh doanh. Bà con trông ngời cũng rất nhỏ nhắn, trẻ; và tính tình cũng hợp với mẹ tôi, nên bà con cũng rất cảm tình. Thơm chí một thời gian sau hai con kết nghĩa chị em. Bà Vạn Hạnh có đứa con nữa có thêm đứa con nữa ở Đà Lạt. Thấy mẹ tôi có vẻ thành thạo, nên cũng rất vui hợp tác. Và ngoài sự “hợp tác” còn là cái cảm tình quý hoá nhau. Thế là mẹ tôi “kết” ngay- Hình như các cảm thấy “hợp” nhau – nên không ngần ngại sản lòng hợp tác. Đấy, các con ngày xưa cũng “hay” thế đấy. Tôi biết, dưới mắt tôi, và qua lời kể của bà, tôi thấy mẹ là một người có tâm hồn nhạy bén và thích văn thơ. Những một khác tôi cũng rất thích thơ, đang đọc. Đúng vào lúc ấy, dãy phố mới của khu Hoà Bình bắt đầu mở; và mẹ tôi bắt đầu thăm dò thuê một căn. Theo mẹ tôi nói- khi con tôi còn đang học đầu tiên- chị em làm một cái gì chị không thích rồi nh – chăm sóc của bà ngoài chợ,

những cảm giác bán cho “mỹ bà và công chức” vì nhu cầu lúc bấy giờ... Rồi tôi nhìn cho các bà đi phở xá rồi ghé qua.

Vì hiểu tâm lý và nhu cầu của khách hàng, và cũng vì gian hàng khá rộng rãi khang trang, mà tôi bày bán cho trang nhã. Với tôi cách đi lý giải những cảm giác, bà chỉ bày chững chững bao giờ tôi nghĩ rằng, chững lu những cảm giác tôi nghĩ rằng, cho đến một hàng một bên. Vì nhu cầu thời gian nhợt nhạt tôi vâng và tôi nhìn cho các bà ngồi trên. Bên trái, là gian tiếp hoá những chững bán những “món” tôi nghĩ rằng cho Đà Lạt. Tôi trả Bèo Lạc đến lan rộng. Đứng tôi cũng nhìn vào phía bên trái là quầy tiếp kính, nhìn mà tôi bày những hộp trà, gói trà lên nhúng vào một dãy. Dãy kia là những chiếc áo len đan kiểu mới rồi tôi thu thập những gói trong tiếp kính cao mà tôi thời gian ngắm một cách “khao khát”. Trộm cũng thấy treo những giỏ lan rộng trông thật trang nhã. Tôi giờ đã dành một ít đi rồi rồi. Cho nên bước chân vào tiệm khách chững thững một sự thoáng mát, khang trang không thững cái gì là gỗ, là mây, là bện bện hay tất bện nhúng nhúng những tiệm khác.

Mà tôi thường tiếp hào và một thu thập của bà. Khách cũng ngoài những người sống quanh khu vực, còn có đa số các bà ngồi trên, phu nhân của các vị công chức trong, ngoài trường Trại Hoàng Đạo để biết chi tiết. Hình như các cô có cái thú gặp gỡ, trả lời ngay ở tiệm một cách an lạc, không vội vã. Khách nhìn thấy đây là ngồi đứng chân thoải mái để mua những món rồi thì cững mà không phải chen chúc, căng thẳng. Buổi tôi tôi thời gian để tôi tin cậy, “c” tôi ở tôi “trông tiêm” cùng với bà chững của tôi -bà chững thững phở tá với mẹ tôi ở của tiệm. Tôi là hai chững em ở tôi tiệm buổi tôi, tôi để yên tĩnh học hành. Tiệm có lầu để , có phòng ngủ, phòng khách, và bếp với để tôi nghĩ. Lầu có cũng balcony nhìn ra đường, rồi tôi nhìn cho vỉa... ăn hàng buổi tôi của chúng tôi. Và như vậy tôi đi đến trường cũng gặp học. Mẹ tôi học thì có khi với nhà buổi tôi nếu hôm sau không phải bận rộn sự. Có khi bà ở tôi tiệm. Tôi tiệm hay ở nhà, sáng nào bà cũng dậy sớm tiếp tiếp tiếp, và tiếp kính niềm Phở tiếp tiếp khi tiệm của. Khi nào bà với nhà -lúc với nhà với trong trường Trại Hoàng Đạo- thì chúng tôi đúng là “gà với niêu tôm” (hay “gà với đuôi tôm” cũng thế). Cho nên giờ là trông tiệm chững kững chúng tôi đâu có phải làm gì. Tôi còn như buổi tôi khu phố tiếp yên tĩnh. Chững có tiếp rao lanh lảnh nhả đêm của chững bán chè bột khoai nghe vắng vẻ và xa vắng “Ai ăn chè bột khoai bún tàu, đậu xanh những của của để tiếp cát hồ...ông”, hay tiếp rao để quyên rũ của gánh phở rong, mì rong. Chững em tôi thững thững khi nghe tiếp rao là tôi “c” lòng không để”. Tôi là bện nhau sáng chững ra một cách ăn hàng không phải của du lịch nhà vào ban đêm. Tôi là một cái gì tròn tròn để của bu c chững hai bên vào hai sự tiếp tiếp hai để với với nhau. Rồi an toàn để tiếp tiếp tiếp cùng với sự tiếp tiếp cho hàng chè, hàng phở. Tiếp là thú với. Bây giờ nghĩ tôi mà thêm sống tôi những tiếp kững.

Bến cũ

Số dĩ tôi nhớ cội nguồn của mẹ tôi vì nó có một sự gắn bó với tôi khi bước chân sang Bùi Thị Xuân. Tôi không phải đi bộ trên đường Trần Hưng Đạo bằng lòng tôi đã làm thêm năm trước đó. Tôi có dịp gặp gỡ bạn bè con đường Hàm Nghi. Con đường quanh co dẫn tôi đến Bùi Thị Xuân từ phía phố cũ cũng gần đó hơn, thay vì phải băng qua những ngõ ngách đi đi lại lại sang đường BTX. Những dịp hiếm hoi là những khi bạn bè rủ nhau về cùng đường. Tôi vẫn chưa quên những buổi trưa hè nóng nực, hay những hôm đường phố vắng ngắt, lạnh lẽo, chúng tôi đi về trên con đường Hàm Nghi quen thuộc này, băng qua một dãy những cửa tiệm mà giờ đây tôi không nhớ hết tên. Điệu làm tôi nhớ mãi vẫn là hình ảnh những người bạn cùng lớp, đi về cùng đường. Toàn là những người bạn đã một thời đồng cảm ái mộ. Mà mỗi người một vẻ...Hồng Yến, về cùng đường với tôi là những người bạn Oanh Tròn và Kim Chi. Kim Chi cao cao, “điệu” và duyên dáng. Oanh Tròn với dáng vẻ thanh tao, mái tóc dài liễu trai, giọng nói ngọt ngào...Thùy Mây và đường phố, Oanh Tròn đồng cảm nhiệt tình ái mộ vì “mang mây hay hát”.

Đường Hàm Nghi dẫn đến đường Bùi Thị Xuân, Đà Lạt

Một chỗ bạn nào là Lê Thị Hoa cũng điệu, và đẹp thướt tha với mái tóc đen và điệu; tóc dài, da trắng môi hồng mà tôi nghĩ chắc cũng có nhiều anh ngấm ghé. Nói đến những người bạn tôi thì không thể không nhắc đến Mạnh Hùng và Công Tuấn Xuân Ninh. Hai cô bạn thân nhau

nhỏ còp bài trùng. Nguyễn Thị Ngọc Dung hay đi với người còp Xuân Ninh- Mẹ người mẹ tôi. Riêng Mẹ Ngọc Dung đã từng làm Trưởng Trẻ. Ai mà không biết tên Mẹ Ngọc Dung là... mẹ tôi đi u thi u sót. Mẹ tôi nhân vật khác không kém quan trọng là Phùng Diễm Quỳnh, cô bạn kháu, tười vui và hay cười, đặc biệt tôi còn nhớ cô bạn Diễm Quỳnh ngày rớt “ngoan”, rớt ân cần và đem dà tình nghĩa. Cách đây hơn một năm, khi tôi gặp lại Quỳnh trong kỳ Hội Ngộ ở Houston, dù chỉ là trong giây phút ngắn ngủi vì Quỳnh không đi cruise, nhưng nàng Quỳnh bây giờ vẫn thảnh thơi, vẫn đi đâu đâu ngày nào. Cùng lớp với chúng tôi còn có Tăng Tuyết Khanh mà nếu không nhắc thì cũng không quên nữa. Tuyết Khanh trông đẹp mắt cách gì nể ; và đặc biệt, tuy không lớp với Quỳnh khi trang điểm thì lại nổi bật hơn cả. Thảnh thơi ; vì nét trẻ cho đã có sẵn. Xuân Ninh người còp tôi, cô nàng thảnh thơi hay vẽ hình người còp, nhìn profile vẫn mũi, miệng nhìn nghiêng trông thây hay hay. Tôi cũng biết chút ít Xuân Ninh về kiểu như thây, nhưng chắc chắn không thể bỏ qua. Hình như là Xuân Ninh phác họa Mẹ Ngọc Dung.

Một người còp khác trong lớp không thể không nhắc tới là Hiếu. Tôi trưởng Trẻ Trẻ Ngọc Dung Đèo chuyển qua, nàng Hiếu duyên dáng đã “hỏi nháp” ngay với cái “xã hội dân số” như bé đy như tình hoa y trong khung cảnh Bùi thây Xuân. Hiếu đặc biệt là có duyên với hai cái ló dùi bên mép, hi vọng bây giờ vẫn còn. Hiếu thây ông dí dỏm và thây thây hay cuội “khanh khách” nghe rớt vui và pha tí nghịch ngợm. Tôi cũng còn nhớ Bùi thây Huệ với nể c da trẻng, và môi đỏ, hơn nữa, Huệ rớt phóng khoáng và quàng giao. Vào năm đó tam lớp chúng tôi có thêm Kim Cúc mới từ Sài Gòn lên học. Cúc nghịch mọt cây, nói năng hoạt bát, dạn dĩ... Còn nữa mà tôi chưa thể nhớ hết.

Một bạn nữa khá đặc biệt, đó là Nguyễn Thị Mai. Hồi y ai cũng bỏ tôi gì ng Mai; vì có ló hai đóa cũng có chi u cao tểm thây c gì ng nhau. Mai hơn tôi một tuổi nên đố c coi là “ch”. Mai cũng có vẻ thây o đy hơn tôi, thây c tể hơn tôi và có ló “khôn” hơn tôi. Hình như sau đó Mai thôi học hay đi đâu mà tôi không nhớ rõ. Có một đi u tôi nhớ rõ là tôi có cái may mắn đy c ló t vào một lớp học có nhiều người còp và ló gì i nữa..Giờ này tôi còn hình dung nét c a trẻng người bạn mới. Đúng là “mười người mẹ tôi, mười phân vẹn mười”...

Thy xa

Nói đến trẻng Bùi thây Xuân mà không nói đến bạn bè thì chưa phải là tình học đyng. Mà nói đến các bạn học mà không nhắc đến thây cô thì lại càng là một đi u vô nghĩa. Các thây, cô tôi thuở tôi còn học ở trẻng Trẻ Trẻ Ngọc Dung Đèo và c sau này ở Bùi thây Xuân là những bạn kháu kỉnh. Làm sao tôi có thể quên đy c hình ảnh cô giáo tôi, cô Hiên – đy Pháp Văn khi tôi ở Đy Thây, Đy Lạc. Cô hình dáng gầy gò, thanh tao và đặc biệt là hiên và nghiêm. Cô rớt quý bạn tôi và lên trẻng rầy la như nam sinh hay buông ló i trêu đùa “học sinh con gái” ở trong lớp. Có một anh tên Hiên thây thây vui tính và thích chọc đùa bạn sinh, nên hay nói như ng ló i bông đùa “ngoa” rớt: “Cô y cô, con gái học ló m, giết chết con gái đi”. Thây là anh chàng ló i bạn cô Hiên biết phải gì im lặng trong lớp và bỏ la rớt “ch đy c cái nể m m thôi”. Thây ra chúng tôi biết

mày “nam sinh cùng lớp” này rất vui tính và chơi đùa cho lớp sôi động thêm, và cô cũng biết thổi. Nhưng với cuộc sống là cô giáo, cô Hiền vẫn phải nói nghiêm túc để giữ trật tự trong lớp và cũng là để các nam sinh “lìu” mà thôi thái độ nghiêm trang hơn. Cô luôn luôn bên cạnh mẹ y em nhỏ sinh, vì biết mẹ y em “ngoan”. Cô Hiền là vợ thầy Nguyễn Đức Kim dạy môn Toán. Thầy có một phong cách dạy Toán rất hay với một phong cách đặc biệt và thoải mái, khi nào học trò... để Toán như tôi cũng không biết “căng thẳng” vì môn này. Tôi cũng không quên tất cả các thầy cô đã dạy tôi như năm học Trung học để nhớ tập cho đến khi tôi vào bậc đại học vào để nhớ cấp. Dạy Việt văn thì có thầy Nguyễn Văn. Thầy thật nghiêm, ít nói, đặc biệt là rất trầm lặng. Nhưng lúc chúng tôi thầy thầy trầm lặng và buồn buồn một cách...khó hiểu. Ít lâu sau thầy nghỉ dạy. Chúng tôi nghe phong phanh hình như thầy đi “làm cách mạng”, nhưng không biết tin này có chính xác không? Sau đó, chúng tôi không được tin thầy nữa. Vợ như cũ thì có thầy Phạm Đình Tín. Thầy Tín rất hiền và dễ chịu, vào dạy và vào dạy như cũ. Đến khi chúng tôi được đi sang học ở trường Bùi Thị Xuân thì tôi lại được học với các thầy cô khác.

Hiểu rằng trường trung Bùi Thị Xuân bây giờ là cô Nguyễn Văn Đãi. Cô là vợ của Thầy Nguyễn Văn Đãi - làm Phó Trưởng thành phố Đà Lạt. Cô có tên thật hay – Nguyễn Khoa Diệu Liên. Cô Đãi lúc này làm giáo sư hướng dẫn lớp tôi. Cô dạy Việt Văn. Vào những lúc lớp học có giây phút rảnh rỗi, cô thường hay để cho chúng tôi những bài trong Nam Phong Tạp Chí, Đông Đông Tạp Chí ngày trước để cho chúng tôi hiểu rõ một giai đoạn văn học của nước nhà. Lúc khác, cô thường dùng ít phút trống để dạy những bài hát tiếng Pháp cho chúng tôi tập, mà giờ đây tôi quên quên hết. Chỉ nhớ bài “One day” mà tôi rất thích. Cô yêu văn chương, say mê những áng

văn học thi sĩ bán thế kỷ XX. Giọng cô trầm áp, vẻ mặt cô hiên tễ và ân cần với từng học sinh. Cô thơ ngây bẽn lẽn sinh ngoan ngoan, học giỏi. Tôi gặp cô học sinh đó. Cô “cùng” Tăng Tuyết Khanh nhốt thì phôi. Tôi nghe nói thế, chắc biết có đúng không nhưng như vậy cũng phải. Nhưng, nói chung thì cô yêu tất cả. Chắc chắn là cô không ghét đứa nào. Chắc nhìn và nhìn nhân ái cả cô thì đẹp biết.

Chúng tôi rời trường học cô Đãi. Bao nhiêu năm trôi, cũng như nhiều bạn khác, tôi thảnh thơi về nghỉ dưỡng cô mà không có dịp thăm viếng. Nghe nói các bạn ở Cali còn có dịp thăm cô. Ngày đó tôi còn ở Ottawa, khá xa, nên chưa đi được ngay. Có lần, nhân nói chuyện với chị Phụng Ngọc Thu, tôi được biết chị Thu cũng là học trò cô Đãi, cũng học nghệ thuật cô giỏi như tôi, nhưng chị ở ở quê nhà. Tôi cảm thấy vui mừng khi được gặp lại người ở Đà Lạt ở Ottawa. Khi đi xa Đà Lạt vào cuối năm đó tam, năm ấy, tôi vẫn còn mang nặng trong lòng cảm tình quý mến đối với một số thầy cô. Đủ biết là Cô Cẩm Anh, một trong những giáo sư tôi rất yêu mến, kính trọng. Cô đẹp và hiền. Sau này, khi tôi đã đi dạy ở trường học Nha Trang, nhân một lần về làm Giám khảo Kỳ thi Văn Chương học Phổ Nào Toàn quốc, tôi có được gặp cô Cẩm Anh tại trường học Nha Trang Trường Văn học. Lúc đó tôi Bùi Thị Xuân, cô đã xin đi về dạy tại trường học Trường Văn học được vài năm. Gặp lại cô thật vui... Tôi bây giờ này, thời gian đã lâu quá, bây giờ chắc chắn cô đã quên. Ngày ấy tôi đâu có biết liên lạc, gặp bố với Thầy, với bạn “chết chết” được như bây giờ. Năm đó tôi chúng tôi học với những nghệ thuật cô khác; như cô Xuân An dạy Anh Văn, thầy Phúc dạy Pháp văn. Lên đó tam lần có cô Trường học Mừng Ngọc dạy Số Đếm. Cô cũng mến đi về; người cao cao gầy gầy, một rất đẹp và thanh. Anh Văn đó tam thì có thầy Tô Tô Trường học. Thầy mến ở Úc với, dạy giỏi, vui và có duyên. Các học sinh rất quý. Những năm trước đó nghe tiếng Thầy, chúng tôi ao ước được học với thầy. May mắn thay, năm đó thầy dạy lớp chúng tôi. Tôi còn nhớ năm đó tam thầy dạy cả văn học ở Anh. Tác phẩm tôi còn nhớ mãi là “She stoops to conquer” (cúi xuống để chinh phục)- mà tôi thấy rất thú vị và thích thú với khía cạnh triết lý cả tác phẩm. Đó là triết lý về sự khôn ngoan, như những người đó có thể sống hoàn toàn hạnh phúc.

Con đường Hàm Nghi đến tôi đến trường mến ngày tuy không đông đúc bằng những con đường khác, nhưng vẫn làm tôi nhớ vì nó đã nuôi tôi trưởng thành. Đủ biết, dù đã bao năm xa Đalat những tôi vẫn không quên được tình cảm Hàm Nghi. Phở Bụng và Phở Tín, nơi tiếng nói món phở áp chảo mà tôi thích và gia đình tôi thích. Cuối tuần chúng tôi thường đi ăn ở đó. Món đặc ý nhất của chúng tôi là món phở này. Phở áp chảo ngon và đủ biết chỉ bên ngoài rất giòn, mà bên trong nóng hổi và vẫn mềm. Trãi lên nhừ nhừ, bọc bọc chân vào từng chén món phở xào áp chảo bày ra, ăn giòn tan bên ngoài nhưng mềm mềm và nóng hổi bên trong cũng thêm nước sốt với ớt tỏi thơm rau, cà chua, chouffleur, cà rốt, hành tây, tỏi tây, bắp cải v.v... xào nóng để vào với mùi tiêu bốc lên thơm ngon, sao mà “êm ái và ngọt ngào” đến thế.

Những nói đến Đà Lạt mà chắc hẳn đến phố là không đủ, và nói đến món ăn thì đã có nhiều bài viết đến rồi. Điêu làm tôi nhớ mãi Đalat là những chuỗi ngày đi học với những kỳ niệm rất đẹp, êm đềm mà giờ đây chỉ còn là những hình ảnh mờ mờ của một chuyến năm về trước. Tôi xa Đalat đã lâu chỉ không được cái may mắn ở Đalat cho đến ngày một ngày đẹp trời rõ ràng cái phủ phàng cả hoàn cảnh đến nước, cả thời gian của Việt Nam và cái vô thường của cuộc đời tôi và nhiều người đã phải trải qua khi ở Nha Trang trước ngày nước mất.

Cho nên kẻ niềm vui Đalat vẫn còn nên thơ, vẫn đẹp nguyên vẹn trong tôi. Tuy đã xa cách nhiều năm nhưng Đalat vẫn còn rất đẹp nét. Tôi vẫn trân quý những kẻ niềm đó, kẻ niềm của một thơ i cặp sách. Kẻ niềm của tôi “có” trong cái “không”, và vẫn “không có gì” trong cái “có” đó... Những khó mà mua được. Nói thơ đẹp thơ ý riêng mà những người tôi có những kẻ niềm riêng, một tâm riêng cũng như cảm xúc riêng. Những kẻ niềm ấy có thể có ý nghĩa với những người này nhưng lại vô nghĩa với những người kia. Điều quan trọng là mình thấy gì, cảm gì.

Hôm nay như đã nói, ngoài chuyện học hành tôi chỉ biết “trông em” – quên, lại còn thích nấu ăn nấu cháo - Tôi thích “làm bếp” chỉ vì thích bếp hay sào nhiều dầu mỡ mà tôi không “chịu” được. Thơ là phải xin cho “em” được sào. Đúng là “hay ăn thì lăn vào bếp”. Mà thơ có thì tôi thấy cái thú trong việc này. Ngoài ra, lúc rảnh thơ hay nghe ngao hát; và mê nghe nhạc, thích chép và thơ hay thơ nhạc bài thơ của những thi sĩ thời Tiền chiến. Những Xuân Diệu, Huy Cận, Lưu Trọng Lư, Thế Lữ, Đinh Hùng, Nguyễn Bính v.v... là tôi không bỏ qua. Những mảnh hồn, đẹp đẽ hồn – vào lúc rảnh - là thơ TTKH. Rồi thơ Nhật Tuân, như nhàng, mảnh mảnh và rất...Đà Lạt. Các bài tôi học đó nàng nào cũng ngâm nga câu thơ, ân cần:

*Noel xa anh nhé,
Khi hãy còn yêu nhau,
Nhà thơ nỡ quên đi phố.
Thơ phóng sau hàng dâu
Em cùng anh đi rồi,
Cùng chung nỗi nguy cơ u
Mimosa buồn nhé,
Đẹp như tình ban đầu...*

Mặc dù hôm nay tôi cũng chưa biết “theo mặt” để có mặt “tình đầu” cũng như chúng có “tình cảm” gì với, tôi chỉ học “vòng vòng” như nhàng một chút thôi; nhưng vẫn thấy thơ Nhật Tuân là...có lý. Nổi sinh Đalat thơ i ý mà y ai mà không biết thơ Nhật Tuân và thơ TTKH. Nhật là đi với những ai đã biết hồn hò? Riêng tôi, tôi thích thơ Nhật Tuân vì cái vẻ đẹp, và vì có hoa mimosa tôi thích. Thuần túy chỉ có thơ. Nếu thơ TTKH là sự khờ thì thơ Nhật Tuân lại đẹp thơ hay, trong sáng và hi vọng. Bài bè tôi thơ hay thơ thu về lòng mà ý câu thơ “thơ i thơ hay” đẹp ý gì cảm và gợi hình của thi sĩ Nhật Tuân: “Áo tím quăn đen dáng đẹp u hồn, Nở xanh buồm tóc lại thêm duyên”. Tôi cũng như các bài khác, thơ hay chép lại thơ vào một tập thơ riêng để lúc rảnh ngâm nga, thơ hay thơ. Không hiểu sao tôi yêu thơ, yêu như đẹp thơ. Cảm thấy lòng gia đình tôi, bạn bè và anh em – thơ hay hay đi ciné hoặc xem những đoàn ca i nhạc Thành Được-Thanh Nga v.v... nếu như hôm có những yêu cầu là tôi lại thoái thác để ở nhà nghe, như là nghe ban Hợp Ca Thăng Long.

Tôi mê Thái Thanh từ hồi còn nhỏ, khi bắt đầu bị yêu thích tân nhạc. Lúc bấy giờ chép thơ đồng nghiệp đã trở thành cái “mode” của nữ sinh BTX nói riêng, và có lẽ là chung cho tất cả các nữ sinh mới thi thi các trường. Nhưng với riêng tôi, nhưng “văn thơ sau rưng” ấy đã theo tôi suốt chiều dài của đời học sinh và cả thời sinh viên nữa. Thơ tiên chi, nhạc tiên chi là một cái thú khó bỏ. Ngoài ra, còn là sách Tủ Lọc Văn Đoàn mà tôi mê đọc; và đọc say sưa, nhưng phải đọc ... lên ba tôi. Nhưng sách viết chung của Khải Hoàng và Nhật Linh từ “Đôi Bên”, rồi “Đoạn Tuy” cho đến “Nhà Chàng Xuân”. Nào là “Linh Lũng”, “Gánh hàng hoa”, với “Đôi Mùa Gió”.... Đọc, “thơ pop lo i chúng ... truyện”. Dễ, thú vui và bên phần của tôi có chăng đó. Chẳng phải lo lắng gì nữa ngoài huy bài vở, sách đèn. Tôi còn có thêm một niềm vui khác nữa là đọc ý viết “bóp núc” một chút với chế giúp viết; đồng thời cũng giúp mình những chuyện khác, như đọc ý viết nhà của gần gũi v.v... Con gái, “tập làm, tập ăn” mà! (Nghe như có vẻ như “con nhà lành”, “đám đang”, nhưng thực sự chỉ là vô tư). Bây giờ nghĩ lại cũng “nhớ đá ngây ngô” vậy.

Không hiểu thi sao, lúc ấy trong lòng tôi chẳng chút buồn, cũng không biết những nỗi, đòi hỏi gì cả. Nhưng tôi biết là chắc chắn niềm vui của nữ sinh hay những nỗi. Tôi còn nhớ khi đã lên lớp đầu tiên thì tôi bắt đầu thấy mình mình. Còn bên tôi thì một vài nàng bắt đầu đi học mu làm “cách mạng” hay “nữ quyền”. Có lẽ phải nhớ thời “sống đời” hơn tôi. Nhưng, cũng “may” là những bên ấy lại không nằm trong nhóm mà cô bên ngoan hiền, học giỏi kể trên. Còn tôi thì chẳng có gì... đáng nói. Có chăng chỉ là một số cảm nhận về những năm tháng của tuổi học trò mà bây giờ nhớ lại sao thấy thật êm đềm, không sóng gió. Nhưng lúc nhớ lại cũng một quãng thời gian thì tôi thấy rất quý... Thời kỳ “Ôi em ái là thời gian cấp sách” vì cuộc đời của có gì là vất vả cả, tôi chẳng cần phải khổ sở bao giờ... Đọc biết quãng thời gian đi học ở Đà Lạt đời với tôi là một kỷ niệm rất êm đềm và khó phai. Bây giờ hồi tưởng lại, biết bao điều để nói mà chẳng thể nào viết ra...

Ngày nay khi đọc anh Hoàng Kim Châu, Trưởng Ban Báo chí nhạc viết bài, tôi rất phần kh, rất nao nức viết; nhưng niềm vui lúc vì công việc bận rộn, tôi không biết phải bắt đầu từ đâu. Cuộc đời tôi, chế nguyên quãng đời học sinh thôi, cũng đã đầy đủ những kỷ niệm. Mà những kỷ niệm ấy - đúng như nhà văn Thanh Tịnh nói- tôi chẳng cần nào ghi lên giấy, nhưng thực ra đã “ghi” trong đầu rất nhiều. Thế mà mình lại quên viết, tôi lại “tập ứng không ra được nữa rồi”. Mà đã viết, thì ... một bài thành hai. Cũng chỉ vì toàn những ý nghĩ lung tung xô đẩy, chen lấn, nên tôi quên cả thời gian, không gian. Chẳng viết, và viết, chẳng suy nghĩ...

